

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

42ste JAARGANG No. 8.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

AUGUSTUS 1941

Territoriaal Hoofdkwartier:
voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

DOOR
KOLONEL
A. C. BEEKHUIS

GEVONDEN !!!

ONTDEKT DOOR HET LICHT !

Dank God voor de velen, de duizenden, de duizendmaal duizenden, die gevonden zijn door den zoekenden lichtbundel van 's Heeren liefde. En weet u, dan gaat het juist als in ons verhaal.

De Redder neemt ons aan boord. Hijzelf bestuurt het schip, waarop wij ons bevinden. Hij zorgt voor al onze geestelijke nooden, bekleedt ons met de kleederen des Heils; geeft ons den balsem Giliads als medicijn, voedt ons met het Brood des hemels; laat ons drinken uit de eeuwige fonteinen des levens, zet ons aan het werk, om anderen te redden en straks brengt Hij de geredden in de veilige haven, aan de gouden kust, waar alle tranen van de oogen worden afgewischt en eeuwige blijdschap het deel is van de geredden.

Lezer(es) mag ik u vragen, of gij ook reeds ontdekt en gevonden zijt door die zoekende liefde Gods? Sommigen verbergen zich voor dat eeuwige Licht, want zij houden van de werken en de zoogenaamde genietingen, die uitgedacht zijn door den vorst der duisternis en als het licht hen beschijnt willen zij gaarne, zooals de duikboot, maar onderduiken, want zij vreezen het licht!

O, laat u vinden! Het leven is zwaar, de toekomst donker! Het wordt alleen licht en goed wanneer gij u laat vinden door Hem, Die het Licht en het Leven der menschen is.

De Radio-telegrafist kwam bij den kapitein van zijn schip met een zoo juist opgevangen boodschap. Het telegram behelsde de mededeeling, dat daar ergens op den grooten, diepen oceaan, op 15° N.B. en 150° O.L., een vrachtschip werd aangevallen door een duikboot.

De torpedo had doel getroffen . . . „wij verlaten nu het schip” . . . luidde het telegram, „kom ons helpen” SOS — SOS — SOS . . . „wij hebben slechts een kleine boot” . . . „Save our souls”!

De kapitein fronsst zijn werkbrouwen en een vastberaden trek verschijnt om zijn mond; hij zal doen, wat hij kan om zijn medemenschen, die in gevaar zijn, te redden. Daarvoor moet hij wel uit zijn koers gaan, maar het kan niet anders, het moet, de noodkreet is tot hem doorgedrongen en wat anderen nu overkomt kan hem en zijn schip ook weldra te beurt vallen.

Daarom — veranderen van koers en „full speed” naar de opgegeven plek op de donkere zee! Iedereen is attent, de geheele bemanning waakt! De zoeklichten worden gereed gemaakt en als men straks in de nabijheid komt van het in het telegram genoemde punt, zoekt men met helle lichtbundels den donkeren oceaan af, om te zien waar zij, die in nood zijn, zich bevinden.

Herhaaldelijk heeft men tevergeefs gezocht, maar ziet, nu is de sloep in den lichtbundel gekomen en er is blijdschap, groote blijdschap aan beide zijden.

Zij, die zoeken om te kunnen redden en zij, die gevonden worden, verheugen zich ten zeerste. GEVONDEN!

Het licht heeft ze ontdekt en weldra komen de geredden aan boord om verzorgd en goedgegaan te worden. Dan gaat het weer op reis naar de veilige haven, waar spoedig alle leed vergeten is en men het verhaal van de redding vertelt en den redders dank brengt en men vooral spreekt over het groote zoeklicht, hetwelk hen ontdekte, toen men in doodsgevaar zwalkte op den donkeren, diepen oceaan.

Onze zeelui, die van de Marine, zoowel als van de Koopvaardij, zijn dagelijks in groote gevaren. De sluipende onderzeeër evenals de bommenwerper zoeken te verderven, te vernielen en te doen ondergaan, en arme schipbreukelingen zwerven dag aan dag op de onstuimige wateren met den dood voor oogen.

De oorlog is gruwelijk, de machten der duisternis zijn losgebroken, vele kostbare levens gaan verloren in de diepe, zwarte wateren van den oceaan.

Gelukkig, dat nog velen gered worden! Gelukkig, dat het zoekend licht hier en daar over de donkere wateren glijdt en hen, die in nood zijn ontdekt en dan veilig aan boord kan brengen. Laat ons dankbaar zijn voor onze dappere zeelui en niet nalaten voor hen te bidden en in liefde aan ze te denken.

***

En weet U waaraan ik nu nog meer denk, terwijl ik de hierboven beschreven gebeurtenis overdenk?

Ik denk aan Hem, Dien wij kennen als het Licht der wereld, Jezus den Heiland, Die kwam om te zoeken en te behouden wat verloren is.

Niet alleen op de zeven wereldzeeën dolen schipbreukelingen rond, maar ook op de groote zee des levens zijn vele „levensscheepjes” getorpedeerd of geheel vernield door de bommenwerpers des duivels.

Ach, wat dolen er toch ontzaglijk veel menschen rond op die zee! Niet alleen is hun scheepje een wrak, maar zelf zijn het wrakken, ontmoedigd, krachteloos, wanhopig, hongerig en ziek, bijna alle hoop verloren hebbend. Maar hier is LICHT! Jezus komt! Zie, de groote lichtbundel van de Eeuwige Liefde, waarin gij leest:

„Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige Leven hebbe.” Joh. 3: 16.

HOORT GIJ DEN NOODKREET ?

Hoort gij den noodkreet? Uw broeder vergaat;
Haast u ter redding! 't is anders te laat.
Springt in de reddingsboot; stuw haar in zee
En werpt uit de lijn! met het redden helpt mee!

Werpt toch de lijn uit!
Hoort het: uw broeder vergaat!
Werpt toch de lijn uit!
Haast u! 't is anders te laat!

Werpt uit de lijn! doet het zeker en vlug!
Waarom gearzeld? wat houdt u terug?
Ziet — zij verzinken! ontroert u dit niet?
Springt in de boot, opdat hulp gij hun biedt!

Snel gaat de tijd om te redden voorbij!
Neer in den donkeren afgrond gaan zij;
Haast u dan, makers! zij wachten op u!
Werpt uit de lijn en behoudt hen juist nu!

HET BESTE VOOR HET HOOGSTE

Beknopte levensschets van
mevrouw Commissioner Celestine Oliphant-Schoch (R) MEISJESJAREN

WAT is het voor een kind toch een onoemelijke zegen, biddende ouders te hebben! De aanblik mijner neergeknieelde, biddende moeder en de herinnering eraan, hebben mij meer geholpen, dan alle predikaties en vermaningen bij elkander.

Toen mijn man en ik aan 't hoofd stonden van het Leger des Heils-werk in Zweden, wat een groote verantwoordelijkheid betee-kende en veel reizen insloot, werd ik eens zoo moe en afgemat, dat ik niet meer verder kon en mijn bezorgde echtvriend mij raadde, wat rust te gaan nemen in het ouderlijk huis te Apeldoorn. Ik volgde dien raad op en werd, zooals dit bij thuiskomst altijd gebeurde, met open armen ontvangen.

„Welke kamer wil je graag hebben?“, vroeg moeder mij: „de groote logeerkamer of het kleine kamertje naast onze slaapkamer?“

„O, mama“, antwoordde ik, „geef mij toch het kleine kamertje en laat mij dan al mijn zorgen vergeten en nog weer eens kind zijn; dan komt u mij 's avonds instoppen en vader komt me een kus geven, zooals het immers altijd ging; dan moet u de tusschendeur open laten en zoo zal ik zeker rustig slapen.“

Zoo gebeurde het ook en nadat ik mijn moede hoofd op het kussen gelegd had, kwam mijn moeder en stopte mij warmpjes in en mijn vader kwam mij een kus geven en zegende mij in den naam des Heeren. Daarop sliep ik in met een gevoel van groote veiligheid, omdat ik onder hun vleugelen was.

's Morgens vroeg werd ik wakker door het zingen der vogels en het gesjilp van mus-schen, die in het klimop onder mijn ramen zaten. Daar het nog heel vroeg was, dacht ik even onbemerkt een blik op de lieve gezichten mijner ouders te kunnen werpen. Dus ging ik op de teenen naar de open tusschendeur en nimmer zal ik vergeten, wat ik toen zag. Mijn lieve moeder zat rechtop in bed met een doekje om de schouders en las in haar grooten bijbel. Mijn vader knielde op zijn legerstede, met het grijze hoofd op het kussen neergebogen en bad. De vrede Gods vervulde de zonnige kamer! Als door een nevel scheen ik engelen te zien, die kransen legden om die zilverwitte hoofden, kransen gevlochten uit de dankbaarheid en liefde hunner kinderen, die, in de geheele wereld verspreid, voor God en Zijn zaak streden. Even zacht als ik gekomen was, ging ik heen; 'k had opnieuw het geheim van het overwinnende leven mijner ouders begrepen.....

'k Heb in 't leven oneindig veel te danken gehad aan den invloed en het voorbeeld van Godvreezende menschen! Waar we ook woonden, altijd was het ouderlijk huis een soort pleisterplaats voor de meest uiteenlopende kinderen Gods uit Nederland, zoowel als uit het buitenland. Door dergelijke ontmoetingen werd in ons de belangstelling gewekt voor al wat de belangen van het rijk Gods betrof en wat tot de uitbreiding ervan dienen kon. Als kinderen mochten wij niet spreken aan tafel, dus luisterden wij stil naar 't geen onze logé's over hun ervaringen te vertellen hadden — en we leerden de schoonheid en vruchtbaarheid van het leven, dat geheel aan den Heer gewijd was; en zoo begon de nood der wereld reeds vroeg bij ons aan te kloppen.

Daar was o.a. de pittige, geestige ds. P. Huet; de patriarchale ds. Faure; de nederige edelman Roosmale-Nepveu; de Godzalige en vurige kapitein Van Bart; Vader van 't Lindenhout van Neerbosch, die ons het collecteeren bijbracht. e.a. Ik denk ook aan al die buitenlanders, die onzen blik zoo verwijdden, aan al de zendelingen uit Oost en West, een pastor Fliedner uit Spanje, een Philip Philips, den liefelijken Amerikaanschen zanger Israëls; aan een George Müller, den geloofsheid van de kinderhuizen in Bristol; aan Josephine Butler, de vriendin der gevallen en Dr. Bedecker van de Russische gevangenis, aan Andrew Murray uit

Kaapstad, aan Hudson Taylor van de zending in China. Welke een voorrecht in zijn jeugd met zulke geesten te dezer en gener tijd in contact te hebben mogen komen. Het resultaat was ook merkbaar bij die luisterende kinderen, want ze begonnen zich de een na den ander af te vragen: „Wat zal ik met mijn leven doen?“

Toen de oudsten der kinderen den volwassen leeftijd naderden, verhuisden mijn ouders naar Amsterdam. Zij meenden, dat wij daar meer voor ons geestelijk en intellectueel leven zouden ontvangen en ook meer kansen zouden hebben om in den wijngaard des Heeren te leeren arbeiden. En dat was ook zoo. Al spoedig hielpen wij op een Zondagschool; dan volgde een zendingskransje. Dan had ik een kinderzangklasse, waar ik oneindig veel vreugde beleefde. Alle banken van de zaal in de Gerard Doustraat waren dan vol. Wie er meer plezier in had, die troep in de meeste gevallen direct van de straat komende kinderen of ik, dat weet ik niet. Dan vroeg men mij het orgel te willen bespelen op een Christelijke zangvereniging. 'k Had ook met o.a. twee van de dochters van professor Gunning een naaivond voor meisjes uit de volksklassen.

Ik kan echter niet zeggen, dat over het geheel dit de gelukkigste tijd van mijn leven is geweest. In dien tijd, waarvan ik nu spreek, was Nederland het tooneel van eindeloze godsdiensttwisten, zoowel in de kerken als in buiten-kerkelijke Christelijke kringen. Niets doet het geestelijk leven van jonge geloovigen zooveel kwaad als twistingen en gekibbel onder Gods kinderen. Temidden van

MALANG.

Twee bijzondere Zondagen.

De overplaatsing van de Sergt. majoor van ons Korps, zuster Korinth, naar Palembang, is voor ons werk ter plaatse een groot verlies. Zoowel onder de jeugd als de volwassenen gaf onze makker al haar beschikbare tijd, en kracht en haar invloed naar buiten uit was zoowel gezegend als uitgebreid. Het was daarom met een zwaar hart, dat het bericht van haar heengaan aanvankelijk werd ontvangen, doch God zorgde al dadelijk op wonderbare wijze, door in het hart van zuster en broeder Dalman de begeerte te leggen de opengevallen plaats mettertijd zooveel mogelijk te vervullen. Dit heengaan was voor hen de aanwijzing soldaat te worden en op Zondag 6 Juli was Majoor Barbier overgekomen om hen onder de Legervlag den Heer en Zijn dienst te wijden en de bijeenkomsten van den dag te leiden. Er was veel belangstelling en een geest van overgave, toewijding en tegelijkertijd geheiligde vreugde om het mogen dienen, kenmerkte de Heiligingssamenkomst, waarin de inzegening plaats had. Krachtig en beslist klonk het getuigenis van beide makkers, dat een aansporing was om geen moment te verliezen, doch nu alle kracht en gaven den Heer ter beschikking te stellen. Het bijbelwoord van de Majoor onderstreepte dit. Over dezen morgen stond geschreven: „Gij zult Mijne getuigen zijn“ — de groote noodzakelijkheid voor ieder Christen.

Den volgenden Zondag had het afscheid plaats van zuster Korinth, die intusschen door den Kommandant bevorderd was tot Envoy en in Palembang de Legerkleuren zal ontplooiën. De leiding der bijeenkomsten berustte dien dag bij Adjutant Gladpootjes. Vele bekenden en vrienden kwamen in beide samenkomsten op en hoewel na zoo langen tijd van samenwerking er sterke banden waren te verbreken, was toch de grondtoon van den dag „Blijdschap“. Dit kwam uit in het getuigenis en afscheidswoord van familieleden en vrienden, die gelegenheid hadden dien dag hun gevoelens te uiten. Blijdschap vooral om het geestelijk bezit en den zegen door de Sergeant-majoor in haar familiekring zoowel als in het Leger en onder haar kan-

al die kerkelijke scheuring en godsdienstige onrust, begon men over het Leger des Heils in Engeland te hooren en op zekeren dag kwam er een man in Leger des Heils-uniform bij ons; het bleek, dat het Commissioner Railton was. Hoe de Commissioner aan ons adres was gekomen, zou ik niet kunnen zeggen; mogelijk is het de roep geweest, die van onze ouders uitging, dat zij alle kinderen Gods liefhadden en hen gaarne hielpen. Wij hielden van dezen eersten heilssoldaat, omdat hij nederig, ontwikkeld en ernstig was. Spoedig daarop arriveerden de eerste leiders voor het Leger des Heils in Holland.

In dien tijd was het, dat onze vader ons meenam naar Engeland. Alle bijzonderheden van Londen zouden in oogenschouw genomen worden. Wij gingen ook groote sprekers hooren, zooals Spurgeon en Parker, bezochten de kinderhuizen van dr. Barnardo, het werk in Oost-Londen etc. Op een avond hoorden wij, dat er in de Exeter-Hall een groote demonstratie van het Leger des Heils zou gehouden worden en wij besloten er heen te gaan. Wij wilden er wat meer van te weten komen om ook onze houding er tegenover te kunnen bepalen, als wij weer in Holland terug zouden zijn.

Aangezien wij aan den rustigen gang van zaken in de kerk gewoon waren, maakte de aanblik van hetgeen wij in de Exeter Hall zagen ons eerst stom van verbazing. Het was dien avond een groote zendingssamenkomst en een aantal officieren werd naar Britsch-Indië gezonden; het viel mij echter zoo sterk op, dat zij met zoo'n vreugde het offer brachten; er was geen klagen en jammeren om

toor-personeel uitgedragen. De droefheid om het losmaken van veel liefs werd totaal voorbijgezien bij de herinnering aan den zegen Gods. Ook het eenvoudig, doch krachtig getuigenis van de scheidende zelf was enkel dank aan God, allereerst voor eigen bekeering in Malang gevonden en daarna voor de zielen, die ze voor Hem had mogen winnen. Zoo was deze dag een dag van lof en eer aan Hem, die ook achter deze overplaatsing staat, opdat ook in Palembang nieuwe kansen mogen worden benut. Neergeknielend onder de vlag werd Envoy Korinth den Heer gewijd voor haar verderen levensweg. De grootste vreugde was, dat drie zielen den Heer zochten en de Envoy nog sommige van haar gebeden in deze afscheidssamenkomst beantwoord zag. De Heer zegene onze makker in haar nieuwe omgeving en arbeid voor Hem!

R.

HET GEHEIM VAN KRACHTIG GEBED.

Het geheim van krachtig gebed is dit: dat we zóó in liefde met Jezus verbonden zijn, zóó één met Hem, dat we niets willen doen, dat Hem zou kunnen smarten. Ik heb een nieuw pak kleeren noodig. Waarvoor? Opdat ik trots rond kan stappen, en mezelf kan laten zien aan de menschen, die ik ken? Neen, neen, maar opdat ik behoorlijk gekleed ben voor mijn werk voor God. Ik heb voedsel noodig. Waarvoor? Om me te sterken voor zondigen, zelfzuchtigen arbeid en wereldsche vermaken? Neen, neen, maar om God te verheerlijken. Ik heb een rein hart noodig. Waarvoor? Opdat ik gelukkig zal zijn en naar den Hemel zal gaan? Neen, neen, niet alleen om die redenen, maar opdat ik God zal kunnen eeren, en Hem helpen om anderen te winnen, Hem lief te hebben, te vertrouwen en te gehoorzamen. Als ik in dien geest dingen begeer, kan de Heer mij vertrouwen ten opzichte van alles wat ik Hem vraag, want ik zal Hem niets vragen, dat niet tot Zijn eer is. Als ik er aan twijfel, of iets tot Zijn eer is, zal ik Hem vragen, het mij slechts te geven, als Hij ziet, dat het goed voor mij is.

wat zij moesten verliezen. Zij gaven eenvoudig alles om Christus' wil op en door alles, wat zij zeiden, klonk steeds weer dezelfde toon: „Dat Christus toch verheerlijkt zou mogen worden en zondaren gered.“ Het feit, dat zij op deze wijze hun offers brachten en het tegelijkertijd als een eer beschouwden, het te mogen doen, maakten diepen indruk op mij.

Gedurende ons eerste verblijf in Engeland en nadat wij alles van het Leger gezien hadden, bracht mijn vader met twee zijner dochters een bezoek aan mevrouw Booth, de Legermoeder, in haar huis te Clapton.

Wij stortten ons hart bij haar uit over de moeilijkheden, die wij in betrekking tot het Leger en de Christenen in het algemeen hadden. Zij hoorde alles met zoo'n belangstelling aan en gaf zulke vriendelijke, verstandige en praktische antwoorden, dat men oogenblikkelijk het grootste vertrouwen in haar kreeg. Toen wij zouden heengaan, knielde zij met ons neer en bad met ons. Ik weet niet meer, wat zij gebeden heeft, maar wel weet ik, dat zij weende; trouwens wij waren allen in tranen voor het aangezicht des Heeren. Voor we haar verlieten, kustte zij ons, meisjes, en wij gevoelden, dat wij in tegenwoordigheid geweest waren van een vrouw, die niet alleen God vreesde, maar ook Zijn taak tot de hare gemaakt had.

Wij kunnen allen kiezen, wien wij dienen zullen en wat het doel van ons leven zijn zal. Ik heb mij steeds afgevraagd: „Wie kan het meest uit mijn aardsche bestaan voortbrengen?“ 'k Ben tot de conclusie gekomen, dat niemand beter dan Jezus Christus ons leven vruchtbaar kan maken voor tijd en eeuwigheid. Om het doel, dat ik mij voor oogen gesteld had, beter te kunnen bereiken, meende ik, dat het Leger des Heils mij de beste kansen en gelegenheden bood. In een nacht van gebed, dien de Generaal (William Booth) in Clapton leidde, kwam ik naar voren om mijn leven aan God en het Leger toe te wijden. Ik moet bekennen, dat dit komen mij een zwaren strijd heeft gekost, want er was zooveel in het Leger, dat zoo absoluut tegen mijn aangeboren smaken en neigingen indruischte, vooral in den ouden tijd. Maar ik gevoelde, dat God mij dezen weg geleid had en daarom ging ik hem, en dat God mij ertoe geroepen had en dus gehoorzaamde ik. De levenskeuze was gedaan.

(Wordt vervolgd met: „In 't volle menschenleven“.)

DE WIJD-OPEN DEUR.

Zij kwam van 't platte land,
Die kleine Luitenant,
En — zij was heel kordaat,
Een echte Heilssoldaat!
Ook werken kon zij goed;
Dat zat haar in het bloed!
Maar woorden — vreemde — lange —
Die maakten haar steeds bange.

Eens stond zij voor 't lokaal,
En noodigt in de zaal
Een man, die twijfelend staat
Te kijken in de straat.
De meeting was in gang
En blijde klonk 't gezang.
„Wilt u niet binnentreden?
Er is een zangdienst heden.“

Toen keek de oude heer
Glimlachend op haar neer:
„k Ben 't Leger goed gezind,
Maar ..... 'k ben professor, kind,
Aan d'universiteit,
En 'k geef mijn kracht en tijd
Aan bijbelsche kritiek;
Dat is nu mijn rubriek!“

„Professor — en rubriek?
De Bijbel — met kritiek.....?“
Zij snapt niet het verband,
Die kleine Luitenant!
„Och,“ zegt ze heel spontaan,
„Dat komt er niets op aan!
De grootste zondaars komen
En worden aangenomen!“

Celestine Oliphant-Schoch.

HET GEBED ONZES HEEREN

„En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”.

Matth. 6 : 12.

[Door Majoor D. Ramaker

verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven Gods, in onwetendheid ongevoelig zijnde, overgegeven aan het bedrijven van ontuchtigheid en onreinheid”. Dat is wat de zonde doet. Zonde is een schuld waarop zware interest betaald wordt. Zonde straft zich zelf door gestadige devaluatie van den zondaar. Zonde eischt woekerente in ellende, in duisternis, in schande en in slechtheid.

e. *Zondeschuld, is een schuld, die den dood tengevolge heeft.* „Want de bezoldiging der zonde is de dood” (Rom. 6:23) De kassiers van Satan falen nimmer om het loon van den zondaar uit te betalen. Zonde wordt betaald in smart en uiteindelijk in den geestelijken dood. Zonde is als een boomerang, die immer terugkeert naar dengene, die den worp deed.

II. Tegenover deze schuld — tegenover de zonde, is er maar één middel — de vergeving Gods.

Het zoeven aangehaalde bijbelvers „De bezoldiging der zonde is de dood”, heeft een heerlijk vervolg, en wel dit: „maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere” Rom. 6:23.

De Verlossing door Christus teweeggebracht, door Zijn volkomen gehoorzaamheid en door Zijn kruisoffer op Golgotha, waardoor aan Gods eischen voldaan werd, maakt een algeheele

„Vergeef ons onze schulden” zoo zegt ons tekstwoord „gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”.

a. Dit is de eenige bede in het Gebed des Heeren, waaraan een conditie gekoppeld is. Evenwel is dit een voorwaarde, die:

I. Wij allen kunnen volbrengen. Het ligt binnen het bereik van ieder menschenkind om in overeenstemming met deze voorwaarde te handelen.

II. Voor de aanvaarding of verwerping waarvan wij zelf verantwoordelijk zijn.

b. Indien wij falen, of weigeren om anderen te vergeven, hoe kunnen wij dan oprecht zijn in onze bede om Gods vergiffenis voor ons zelf?

Christus zelf maant ons aan om wanneer wij „voor Gods aangezicht staan om te bidden, te vergeven indien wij iets hebben tegen iemand”. Matth. 11:25. Hoe duidelijk en toch ook hoe vaak volkomen genegeerd. Men komt tot God, men komt in Gods Huis, men bidt, men bidt in de binnenkamer, men belijdt eigen zonden, men smeekt om vergeving, maar diep in het hart smeult de verontwaardiging over een aangedaan werkelijk of vermeend onrecht. In het diepste van ons innerlijk koesteren wij gedachten van onvriendelijken aard jegens onzen broeder of zuster, jegens de menschen met wie wij dagelijks door onzen arbeid in aanraking komen misschien.

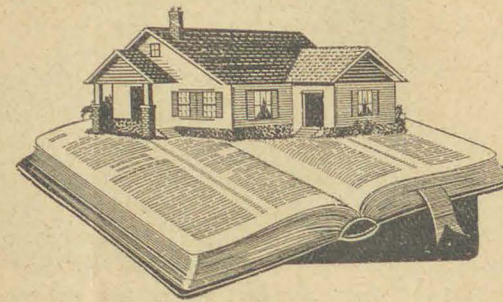
rapporteerd wordt? „Gij bóoze dienst-knecht! al dit heb ik u kwijtgeschol-den, dewijl gij mij gebeden hebt; behoordet gij u ook niet over uw mededienstknecht te ontfermen, gelijk ik ook mij over u ontfermd heb?” En de koning vertoord zijnde, leverde hem over aan de pijnigers, opdat hij hem zou betalen wat hij hem schuldig was.

Zie hier de bevestiging van het gezegde: „Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook aan een ander niet”.

„Indien iemand zegt: ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?” 1 Joh. 4:20.

„Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”. O, dat ook in deze tijden, wij, deze voorwaarde mochten vervullen, welke onafscheidelijk verbonden is aan ons gebed om persoonlijke schuldvergeving.

GRONDVEST UW HUIS OP DEN BIJBEL.

VOOR DEN GEZINSBOND.

Door Mevrouw Brigadier A. W. J. Loois.

Eerste week.

„Maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.”

Joh. 4 : 14.

Jezus sprak met de vrouw uit Samaria aan de Jacobsbron. De Heer vroeg de vrouw om drinken en het gesprek kwam op het levend water, dat de Heer in staat is te geven. De vrouw begreep de geestelijke strekking van deze woorden niet en vroeg dat water, „want dan behoefde zij niet meer te putten.” Voor hen, die geestelijk vooruit willen gaan en den geestelijken dorst kennen, geldt het blijven putten, dat is: waken, bidden en strijden, bidden en belijden, alles doen, wat Hij begeert.”

Tweede week.

„Ik zal u onderwijzen en u leeren van den weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven; Mijn oog zal op u zijn.”

Psalms 32 : 8.

Welk een heerlijk rustgevend belofte in dezen rusteloozen tijd. Wij weten, dat al is de weg soms zwaar en moeilijk, Hij ons be-moedigend naar het eindpunt wijst en Hij ons met Zijn raad zal voorlichten. Zijn oog zal op ons zijn. Laten wij dan in moeilijke momenten onze blikken omhoog richten naar Hem, zooals de psalmist David deed en toen uitriep: „Op U, O Heer, vertrouw ik.”

Derde week.

„Ik verwacht den Heere.”

Psalms 130 : 5a.

Als men iemand verwacht, maakt men huis en erf en zichzelf voor de ontvangst gereed. Wij zorgen dan vooral thuis te zijn om den gast te verwelkomen. Indien wij steeds zóó op den Heer zouden wachten, zou er heel wat uit ons huis weggedaan en opgeruimd zijn, dat Hem nu oenteert! Wachten wij op den Heer! Hij kan komen met vreugde, doch ook met droefheid, maar wat Hij met Zijn komst ons ook brengt, altijd houdt deze zegen in!

Vierde week.

„Als een die dient.”

Te lezen: Joh. 13:1-20.

De Zoon van God achtte Zich niet te hoog, om het werk van een bediende te verrichten en Hij waschte tot groote verbazing Zijner discipelen hun voeten! Hierin is Christus ons allen ten voorbeeld. Alle werk is geheiligd en de Heer wenscht, dat wij, die naar Zijn naam genoemd zijn, ook hierin op Hem gelijken. Helpen waar dat noodig is, ook indien noodzakelijk ruw werk verrichtend, en ook dat waarvan wij denken, dat het niet met „onzen stand” overeenkomt.

De keurige zaal te TOEREN, aan het Leger des Heils in bruikleen afgestaan door broeder Lucas, die, leunend op zijn stok, met zijn vrouw middenop de foto te zien is.

Een bloeiend Legerkorps is in deze dessa gevestigd. Vele Javanen bezoeken de bijeenkomsten, mooie open-luchtsamenkomsten worden gehouden op het erf van een der heilssoldaten en vele zielen vinden hier den Heiland. God zegene onze dappere strijders in Toeren!

vergiftenis voor iederen zondaar mogelijk.

Zijn vergeving is:

a. *Vrij*, Halleluja „want barmhartig en genadig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid”. (Ps. 103:8).

b. *Volkomen*, „want Hij vergeeft niet alleen de ongerechtigheden, maar Hij geneest de krankheden”. Hij is de Medicijnmeester, Die niet maar alleen symptomen bestrijdt, maar Hij tast het wezen der ziekte aan. Hij honoreert niet alleen het deficit in ons bankroet, maar Hij neemt de oorzaken er van weg, *indien wij*

c. *onze zonden belijden*; als wij dat doen dan is „Hij getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.

III. *Behalve echter dit belijden onzer zonden is er nog een voorwaarde waaraan voldaan moet worden ter verkrijging van vergiffenis.*

Onze Vader in den hemel, verwacht van de ziel waarin de verzekerdheid van schuldvergeving als heelende medicijn is nedergedaald, dat gevoelens van barmhartigheid, gevoelens van vergevensgezindheid in dat hart opgewekt zullen zijn en in het leven tot uiting komen.

In het 18de hoofdstuk van het Evangelie van Mattheus vinden wij een duidelijke illustratie van de wijze waarop God zal handelen met den man en de vrouw, die vermeenen hun schuldenaren niet te kunnen vergeven. Terwijl de onbarmhartige dienst-knecht zich verheugde in de hem verleende kwijtschelding zijner schuld, had hij niets van zijn koninklijken meester geleerd. Het medelijden en de barmhartigheid waarvan hij de vruchten genoot, waren hem vreemd gebleven. Met groote grofheid en schier onmenselijke wreedheid eischt hij, de man aan wien kort te voren kwijtschelding verleend werd, van den arme het volle pond.

Maar hoor!..... wat zegt de koning, als deze snoode handelwijze hem ge-

Schuld is een leelijk woord. In de schuld te zitten een pijnlijke geschiedenis. Schuld te hebben tast des menschen reputatie aan. Schuld te hebben, beteekent dat vele deuren voor ons gesloten worden. Schuld te hebben vermindert onze betrouwbaarheid. Schuld te hebben, of schuldig te zijn, doet den mensch veroordeeld staan in de publieke opinie. Weliswaar zijn velen dergenen, die zich een oordeel aanmatigen, niet veel beter dan degenen, die zij meenen te mogen veroordeelen. Iedere zondaar speelt graag de rol van rechter over zijn medezondaren. Dat deden de Farizeën ook toen zij een zondares tot Jezus brachten, maar Zijn woord: „Wie van ulieden zonder zonde is, die werpe den eersten steen”, deed hen spoedig met beschaamde kaken afdruppen.

De schuldvraag is immer een intressant onderwerp. Daaraan kan men kluiven. Velen hebben er een goede broodwinning aan. Het opsporen van schuld en het thuisbrengen daarvan waar het behoort.

In deze bewogen tijden, nu de volken wederom tegenover elkander staan met het doel elkander te verdelgen, staat de vraag der schuld wederom in het middelpunt der belangstelling. Maar terwijl er in de relaties der volken onderling en in de relatie van mensch tot mensch, ten aanzien van deze vraag twijfel kan bestaan, aangezien immer de mogelijkheid bestaat van schuld aan beide zijden, is dit nimmer het geval als wij ons stellen voor God, als wij komen voor het aangezicht van onzen Hemelschen Vader.

Voor Hem treden wij als schuldenaren, wetende, dat wij niets hebben om Hem aan te bieden waarmede onze overtredingen zouden kunnen worden uitgedelgd. Voor Hem tredende hebben wij geen reputatie om achter te schuilen; geen goeden naam, die ons fier het hoofd doet omhoog steken; geen roep van betrouwbaarheid. Hebben wij Hem niet duizenden malen teleurgesteld?

Als wij onbekeerd voor God treden, dan komen wij voor Hem als mannen en vrouwen, die failliet zijn. Bankroetiers. Gefaald. Zijn hooge, Zijn heilige bedoelingen met ons hebben wij niet vervuld. De op ons getrokken wissel hebben wij niet gehonoreerd.

„Vergeef ons onze schulden”.

I. Iedere zonde is een schuld. Als Jezus ons in dit gebed leert bidden om schuldvergeving, dan bedoelt Hij met die schuld, *zondeschuld*.

a. *Zondeschuld, is een schuld die voortdurend groter wordt.* Terwijl de mensch de genade Gods veracht, misschien wel bewust van het dreigende geestelijke bankroet, maar moedwillig daarvoor de oogen sluitende, denken de het zelf nog wel te kunnen klaren, vermeert die schuld zich.

b. *Zondeschuld, is een schuld, die geen mensch kan voldoen.* Reeds David zegt in zijn psalmen „Brandofferen, noch offers voor de schuld, voldeden aan Uw eisch”. De mensch is onmachtig om zijn schuld bij God te voldoen. Het menschenlijk vermogen kan dat niet. De kloof is te wijd en te diep. Daar is een scheiding tusschen den schuldenaar en den schuldeischer.

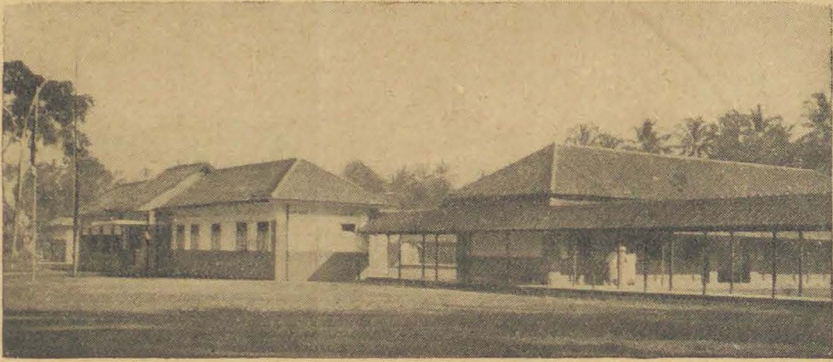
c. *Zondeschuld, is een schuld, die Gods toorn opwekt.* Licht en donkerheid verdragen elkaar niet. De dag verdrijft den nacht en omgekeerd. God heeft geen gemeenschap met de zonde. De psalm-dichter zegt het zoo duidelijk: „Gij zijt geen God, Die lust heeft aan de goddeloosheid;..... Gij haat alle werkers der ongerechtigheid”. Psalm 5:5-6.

d. *Zondeschuld, is een schuld, die duisternis, schande, vrees, en verdorvenheid veroorzaakt.* Luister naar de raadgevingen van Paulus aan zijn bekeerlingen in Efeze. „Wandel niet meer gelijk de heidenen, in ijdelheid des gemoeds,

MIDDENIN den kampong *Toeren* in het Smeroesche, ligt het dessa-ziekenhuis van het Leger des Heils met een plaatsruimte voor 110 patiënten.

In de berg-dessa's, ver weg van de groote stad, en verstoken van directe geneeskundige hulp, wordt in Indië en ook nog op Java veel leed geleden, waarvan de stadsmensch geen besef heeft. Het is een verblijvend teeken, dat vele ondernemingen in Oost-Java het belang van hun personeel zóó ter harte gaat, dat zij een contract sloten met het Ziekenhuis van het Leger des Heils te Toeren voor geregelde medische hulp op hun ondernemingen. Zoo trekken twee der drie doktoren er dagelijks op uit in hun auto om op de poliklinieken ter plaatse velen te helpen. Zij, die ziekenhuis-behandeling noodig hebben, worden meegenomen naar beneden en vinden een plaats geerd in het ziekenhuis.

De ingang van het ziekenhuis met den rechtereuleg.

De beheerders zijn Majoor en mevrouw Steen, waarvan de laatste als gediplomeerd verpleegster de leiding der verpleging verzorgt, bijgestaan door een staf van mantri's en enkele vroedvrouwen, terwijl de groote huis-houding door een heilsofficiere behartigd wordt.

Het ziekenhuis beschikt behalve over de groote mannen- en vrouwen-zalen ook over een keurig ingerichte operatie- en onderzoekkamer, 6 isoleer-kamers en enkele klasse-kamers voor eventuele Europeesche patiënten der ondernemingen. Verder heeft het een eigen lichtinstallatie, alsook een electrisch gedreven drinkwater-voorziening, midden in de dessa zeker onontbeerlijk. Als een lichtbaken ligt het

DIENENDE NAASTENLIEFDE

Een blik in den arbeid van ons dessa-ziekenhuis te Toeren.

ziekenhuis daar, een toevlucht voor veel ziekte en leed en onwetendheid. Door iets te vertellen van enkele binnenkomende gevallen, willen wij onze lezers gaarne een levend beeld geven van wat er alzoo dagelijks omgaat, daarbij echter op den voorgrond brengend, dat geen enkele dag aan den vorigen gelijk is. Zeer uiteenlopend zijn de gevallen, doch onder den zegen des Heeren wordt, waar mogelijk, naar beste vermogen en met goed resultaat geholpen.

***

Het hierbij geplaatste kiekje geeft de aankomst van twee bergbewoners te zien, die een „saudara” naar beneden droegen, zeer ernstig ziek.

gekomen. Den afgereden voet bracht men in een „boengkoesan” mee. „Of toan dokter die er weer aan kon zetten?” Zeer begrijpelijk was dit niet mogelijk, doch een prachtig resultaat werd toch bereikt daar men het been kon behouden. Het duurde lang doch de man genas goed en kreeg daarna een hem passende betrekking op de suikerfabriek. Natuurlijk was zijn dank groot en het vertrouwen in het ziekenhuis versterkt. Zou het gebed der officieren en Christen-mantri's niet een groot aandeel in de genezing van de patiënten hebben?

***

Ergens in een kampong verweg in de goenoeng zit de familie in het half-duister bijeen rondom een petroleum-lamp. Eén onvoorzichtige beweging en de lamp valt om en met groote brandwonden zijn een paar der kinderen spoedig overdekt. Het eenige wat men weet te doen is..... er inkt in te smeren, wat de kleinen zeker niet beter maakt!!! Inderhaast maken burenen een balé-balé in orde en omringd door lamenteerende familie en vrienden, verlicht met flambouwen gaat de stoet door den nacht naar het ziekenhuis. Met de grootste zorg werden de kleinen verpleegd en als na een tijd ze naar huis kunnen terugkeeren is er dubbele vreugde: èn bij de verzorgers èn bij de ouders!

***

Terwijl de Majoor van deze dingen vertellen (alleen maar op zeer dringend verzoek van de redactie) komt een jongen aangelopen. Een nieuwe patiënt. We gaan kijken. Daar zit een jonge man; als een waaghals is hij een geweldig sterke helling af komen fietzen, hals over kop omgeslagen en half bedwelmd gevonden door enkele voorbijgangers, die hem nu hier brengen, bebloed en gewond. Als wezenloos

Steeds maar doorgelopen had men, urenlang, en blij was men den kran-djang met den last te kunnen neerzetten voor de deur van het ziekenhuis. Dadelijk werd de Majoor geroepen, een verpleger was bij de hand, doch, helaas, niets anders dan de dood kon geconstateerd worden. Hulp was niet meer nodig, was men slechts tijdiger gekomen..... Zulk een geval zet een schrikbeeld voor de kampongbewoners en spoort hen aan vroeger te komen.

***

Op zekeren morgen werd een man binnengebracht. Hij was van een suikertransport-treintje gevallen en met het been onder het wiel terecht

schreven door Hem, Die gezegd heeft: „Die overwint, zal alles beërven”.

Aan dezen wedloop nemen ook velen deel. Zij hebben alles er op gezet, hebben al het andere opgegeven, om den prijs te behalen. Ook zijn er hier velen bij, die langs den kant staan, evenals bij dien afstandsmarsch en toezien en hun opmerkingen maken. Dan zijn er, die gaarne mee willen doen, ja, zelfs hunkeren om mee te kampen, om den uitgelopen prijs te behalen, maar die voor dezen wedloop het inleggeld niet kunnen of niet willen betalen.

Nu zult gij, die dit leest, u misschien verwonderd afvragen: „Inleggeld betalen? Moet er voor dien wedloop iets gegeven worden?”

Ja!

Een iegelijk, die deel wil nemen aan dien grooten, mooien wedloop, moet iets geven — moet zichzelf geven, in volkomen overgave des harten; hij moet alles opgeven, wat hem kan hinderen, om mee te doen in den kamp des levens en vechten, strijden tot het einde toe, om den prijs te behalen, dien Jezus Christus heeft uitgelopen voor een ieder, die volharden zal tot het einde.

Dat beteekent dus in de eerste plaats, afstand doen van zonden en alle dingen, die een belemmering kunnen zijn. Er zijn er, jammer genoeg, juist daarom zoovelen, die niet mee willen doen. De prijs is hun te hoog.

Lezer(es), doet gij reeds mee aan den schoonen kamp des eeuwigen Levens? Of staat gij nog aan den kant te kijken? Is uw naam al ingeschreven voor den grooten wedloop? Of is de prijs u te hoog, lijkt de weg u te moeilijk? Ga tot Jezus Christus, Die ook uw vrijmaking heeft gekocht met Zijn Bloed. Hij zal ook u bereid maken, u toerusten tot den strijd, opdat ge mee kunt doen en eens de kroon des Levens zult ontvangen.

Ook op den weg van dien wedloop is controle. De stem van het geweten zegt u, of

Uren lang had men geloopt.... tevergeefs.

laat hij zich behandelen, versuft door den val en de pijn. Binnen enkele oogenblikken is een bed gereed en als er straks een rondgang door de zalen gemaakt wordt, is men bezig hem met vriendelijke woorden tot rust te brengen.

***

Dit is slechts een greep. Gevolgen van groote vechtpartijen, Moeders met „klem” tengevolge van verkeerde behandeling bij de geboorte van een kleine, etc. etc. teveel om te noemen passeert dagelijks den drempel van dit Huis, waar liefdevolle handen in opdracht van hun Meester het leed lenigen, de wonden reinigen en de ziel in het gebed aan God opdragen.

***

Aan het ziekenhuis verbonden is ook een bloeiend Legerkorps, waar de officieren hun vrijen tijd wijden aan Evangelistatie en waarvoor een inheemsch officier de verantwoordelijkheid draagt. Echt vurig wordt er getuigd en gezongen en vele Javanen vonden hier den Heiland. Kortgeleden gaf een der inwonenden van Toeren, broeder Lucas, een nieuw gebouwde zaal aan het Leger des Heils in bruikleen, terwijl hijzelf tot heilssoldaat werd ingezegend. Wij geven hierbij (zie pag. 3) een afbeelding van dit keurige Godshuis in de dessa.

DE PRIJS.

EENIGEN tijd geleden werd er in een van onze steden een afstandsmarsch gehouden. We hebben ze gadegeslagen, de deelnemers en deelnemsters, die, na den afstand geloopt te hebben, op de plaats van bestemming kwamen.

Velen hebben meegedaan, om de prijzen, die waren uitgelopen, te winnen. Het was een fijn gezicht, de verschillende vereenigingen, in hun clubkleeding, in de juiste volgorde, keurig te zien marcheren. Wat hebben ze hun best gedaan! Er werd ook op zooveel dingen gelet, dat wisten ze. Op verschillende plaatsen werden ze gecontroleerd.

Velen hebben langs den kant van den weg staan kijken en toen ze al die oudere en jongere menschen zagen, hebben ze een verlangen gekregen, ook mee te kunnen doen.

Er zijn er, die hebben gekeken, omdat hun vrienden of bekenden meededen, en ze hebben ze aangemoedigd en raad gegeven.

Niet allen hebben echter een prijs behaald. Sommigen zijn uitgevallen en hebben den wedloop niet tot het einde toe geloopt; anderen zijn er geweest, die niet aan de verplichtingen of voorwaarden hebben voldaan en daardoor niet voor een prijs in aanmerking kwamen. Maar zij, die voldeden aan de voorwaarden, zij, die meegedaan hebben van het begin tot het einde, hebben hun „medaille” gekregen na afloop van den wedstrijd.

Toen ik dit alles zoo zag, heb ik aan een anderen wedloop gedacht, een loop, waarvan de apostel Paulus schrijft in zijn brieven: „Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid”. Een wedloop, die (als ik het ten minste zoo noemen mag) is uitge-

Een moeder komt met haar ondervoede kleine als patiënt op een der poliklinieken.

hetgeen ge doet goed of verkeerd is en wanneer ge naar die stem luistert, de raadgevingen en bevelen opvolgt, zult ge op den goeden weg blijven, den weg, die leidt naar den hemel, naar Gods Heerlijkheid.

Hebt ge weleens meegedaan aan een wedstrijd, om een prijs te winnen? Hebt ge toen ook niet alles op alles gezet, opdat uw kans maar het beste zou zijn?

Geef u vanaf heden over aan Jezus Christus en maak u vrij van alles, wat niets daarmee té maken heeft en zeg het Hem:

Vrij van al wat mij kon hind'ren,

Volg ik U voortaan;

Gij moet wassen, ik vermind'ren —

Heer, ik neem het aan.

Jezus, Jezus, 'k wijd mij gansch aan U.

Niets meer wil ik voor mij kiezen;

'k Ben vereend met U.

Dit is de weg van vrijheid, van vrede, van geluk. Dat is de loop, waarvan de apostel Paulus zegt, dat hij dien met blijdschap zal volbrengen. Dat is de weg tot uw behoud, de weg van Jezus Christus.

KARAKTER

Wat is karakter?

Er zijn verscheidene dingen, die het niet zijn. Karakter is niet: reputatie, die veel beter of veel slechter kan zijn dan ik werkelijk ben. Mijn vrienden geven mij een goede reputatie en denken misschien beter over mij dan ik verdien. Maar mijn karakter — dat is heel iets anders, want dat is: zooals ik in den Hemel bekend ben.

Van onzen Heer is geschreven dat „Hij Zichzelf vernietigd heeft”, weinig rekening houdend met de beslissingen der menschen, opdat Hij door de waarde van Zijn eigen karakter zou kunnen verlossen.

Karakter is hooger dan verstand. Iemand verklaarde het eens aldus: „Karakter is de stuwkracht, die ik verkregen heb uit mijn vroegere daden.” Wij kunnen niet helpen, wat onze omstandigheden zijn, maar onze keuzen en ons gedrag zijn aan ons. Al onze „gisterens” met hun resp. keuzen van goed en kwaad, hebben den man of de vrouw, die ik vandaag ben gemaakt.

Als ons karakter de proef der Eeuwigheid moet doorstaan, beteekent het: liever den weg van zelfverloochening gaan dan dien van zelfbevrediging.

Maar, zooals spieren zich ontwikkelen door het gebruik van de bijl of de zaag, zoo zullen onze morele spieren krachtig worden door het beste, dat God geeft, te kiezen. Dit karakter wordt maar niet zoo ineens opgebouwd, maar door dag aan dag volgens een vaste lijn te leven.

KONINGIN bij de gratie Gods — dit is voor ons, Nederlanders, wel altijd de meest geliefde betiteling geweest voor onze Vorstin, die D.V. straks op 31 Augustus wederom Haar verjaardag hoopt te vieren, de tweede in het land onzer bondgenooten en gescheiden van Haar geliefde dochter en kleinkinderen, land en volk.

Zeker zullen op dien dag over de gansche wereld in duizenden Nederlandsche en ook andere gezinnen, de gebeden voor onze Koningin opstijgen tot den troon van Hem, Die gezegd heeft: „Door Mij regeeren de koningen”. Wij zullen bidden, dat God onze geliefde Vorstin beware temidden van de Haar omringende gevaren, beware voor Haar geliefden, Haar land, Haar volk. Maar wij zullen ook danken voor Haar voorbeeld en woord en bovenal voor Haar Godsvrucht en geloofsvertrouwen, dat ons allen sterkt en draagt in deze donkere tijden en den grooten strijd, waarin wij staan.

Gode zij dank draagt onze Koningin niet slechts de kroon van ons Vorstenhuis, doch is Zij gekroond met de „goedertierenheid en barmhartigheid” des Heeren en is de Kroon des Levens Haar in het vooruitzicht gesteld na volbrachten loop. Over deze en andere onvergankelijke kronen geven wij hieronder enkele gedachten weer. God zegene onze Koningin!

Gekroonde hoofden

Als in het Boek der Openbaring de deuren van den hemel worden opengegaan en den apostel Johannes toegestaan wordt, al wat daar binnen te zien is, te aanschouwen, dan merkt hij onder al de heerlijkheid, heiligen op, die op tronen zijn gezeten en op het hoofd gouden kronen dragen. Deze kronen zijn het symbool van het loon, geschonken door den Koning der koningen aan Wiens gezegenden dienst Gods volk zich gewijd heeft.

Daar zien wij de *Kroon des Levens*, welke geschonken wordt aan hen, die getrouw zijn tot den dood. Niet aan hen, die hun leven als martelaar afleggen. De Christenheid bezit de onsterfelijke herinnering aan hen, die hun getuigenis door vuur en bloed hebben heengedragen en de kroon des levens hebben ontvangen.

Daar is de *Kroon der Blijdschap*. Deze is volgens de Schrift, bestemd voor den zielenwinnaar. Wij lezen: „De leeraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk”.

De bijbel spreekt ons over de *Kroon der Heerlijkheid*. De brief van den

Gekroonde Hoofden

H. M. KONINGIN WILHELMINA.

GOD, onze Hulpe in ouden tijd,
Hoop onzer toekomst nu,
Dat in den storm ons hart altijd
Een schuilplaats vinde in U!

Want in de schaduw van Uw troon
Is veiligheid en rust;
Bescherming wordt ons daar geboën;
Niets dat ons verontrust.

Eer Gij de heuven hadt bereid
Of de aard hadt voortgebracht,
Van eeuwigheid tot eeuwigheid
Zijt Gij God, onze Kracht.

Ja, duizend jaren in Uw oog
Zijn als één enkele dag;
Gelijk een nachtwaak, die vervloog,
Als men den morgen zag.

De tijd voert als een sterke stroom
Al 't aardsche met zich mee;
Wij vreezen niet, wat ga of koom'!
Gij schenkt ons vollen vree.

God, onze Hulpe in ouden tijd,
Hoop onzer toekomst nu,
Dat toch ons harte voor altijd
Een woning vinde in U!

apostel Petrus noemt ons de „onverwelkelijke kroon der heerlijkheid”. Oorspronkelijk stond dit woord in den positieven vorm en sprak van „een altijd bloeiende kroon”. Deze wordt gegeven aan hen, die de waarheid ons door onzen Heer en Zijn apostelen gegeven, hebben onderwezen.

Voorts is daar de *Kroon der Gerechtigheid*. Deze kroon wordt ontvangen door degenen, die gelooven in den Heiland der menschen en Hem liefhebben; door hen, wier geloof en liefde uitdrukking vindt in een leven, dat naar Zijn voorbeeld geleefd wordt en die Hem in Geest en waarheid aanbidden.

Op den grooten Kroningsdag zullen wij het aangezicht van Jezus aanschouwen. „Op Zijn hoofd”, zegt Johannes, „waren vele kronen”. Het is de dag en het uur voor het toekennen van het loon. Eén voor één, zullen zij, die voor Hem leefden op aarde voor het laatste oordeel geroepen worden. Overdenk eens, wat dat beteekent! Een aardsche kroning biedt vaak een beeld van duizelingwekkende pracht en majesteit, is een vertoon van schoonheid en gratie, maar dit alles zinkt in het niet bij het onvergankelijke schouwspel, dat de kroning der heiligen zal bieden.

Doch bij het aanschouwen van de heerlijkheid en heiligheid Gods zullen de Zijnen voor Hem nedervallen en Hem aanbidden en zij zullen hunne kronen nederwerpen voor Hem, Die op den troon zit, zeggende: „Gij, Heere! zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer, en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen en door Uwen wil zijn wij en zijn zij geschapen.”

EEN WOORD VAN ONZE KONINGIN

OM TE ONTHOUDEN!

Zij, die meenen, dat zij de reestelijke waarden, door de menschelijke verworven, door de scherpte des zwaards kunnen vernietigen, moeten de ijdelheid daarvan leeren beseffen. Ruw geweld is niet in staat een volk zijn overtuiging te ontnemen.

Gelijk eertijds noch wapengeweld, noch de vlammen van den brandstapel, noch verarming en lijden onzen vrijheidszin en gewetens- en geloofsvrijheid konden uitroeien, zoo ben Ik overtuigd, dat in het huidig tijdperk wij, met allen, die denken als wij, tot welk volk ook behoorend, uit de beproeving gelouterd en gesterkt zullen herrijzen.

H. M. Koningin
Wilhelmina.

BELOFTEN!

Door Majoor P. WIKDAL.

„Wanneer gij eene gelofte aan God zult beloofd hebben, stel niet uit die te betalen, want Hij heeft geen lust aan de zotten; wat gij zult beloofd hebben, betaalt het. Het is beter, dat gij niet betaalt, dan dat gij belooft en niet betaalt.”

Laat uwen mond niet toe, dat hij uw vleesch zou doen zondigen; en zeg niet voor het aangezicht des engels, dat het eene dwaling was; waarom zou God grootelijks toornen, om uwer stemme wille, en verderven het werk uwer handen?”

Prediker 5:3-5.

HET ligt niet in mijn bedoeling mij bij aanvang van deze overdenking op politiek gebied te begeven, doch alleen uw aandacht te vestigen op het nuchtere feit, dat verdragen en beloften door de wereld gegeven in onzen tijd weinig of geen waarde meer hebben. Ze worden den eenen dag ondertekend door de hoogste autoriteiten en den anderen dag of zoodra het te pas komt, in de prullemand geworpen en ze hebben geen waarde meer. Nu zou ik u, die dit leest, de vraag willen stellen: „Hoe noemt u zulke menschen, die beloften en verdragen schenden?” Ik kan er geen anderen naam voor vinden dan „woordbrekers”. Een tweede vraag rijst bij mij op: „Wat is een woordbreker?” En voor mijzelf ben ik tot het resultaat gekomen, dat een woord-

breker een groot-leugenaar is. Als ik dit woord gebruik bedoel ik daarmee iemand, die zijn handtekening onder zijn geschreven belofte gezet heeft en die belofte dan verbreekt. Natuurlijk weet ik heel goed, dat er voor God geen groote en kleine zonde bestaat. Wij menschen zeggen dikwijls: „Och, dat was maar een grap, dat is geen zonde”. Dat is, wat ik zoo willen noemen een „klein-leugenaar”, iemand die den leugen om bestwil niet telt als zonde, en deze slechts beschouwt als het middel om zich uit een of andere moeilijke situatie te redden. Voor God echter is ook dit zonde.

De Bijbel leert ons dit heel duidelijk. Deze zegt namelijk, dat „De duivel is de vader der leugen”. Wanneer men dus een woordbreker, een leugenaar is, hetzij groot of klein, wien behooren wij dan? Ik kan er geen ander antwoord op vinden, dan dit: Als wij op de een of andere wijze ons bedienen van den leugen, hetzij in woord of daad, kunnen wij niet Gods kinderen zijn, want God is de Waarheid.

Nooit lezen wij in Zijn woord, dat Hij Zijn belofte niet gehouden heeft. Gods beloften zijn vele — ze zijn niet te tellen. Wonderbaar heerlijke beloften zijn er voor hen, die Hem trouw zijn, doch ook beloften van straf en vergelding voor hen, die ontrouw zijn. In al Zijn beloften, zoowel ten zegen

als ten vloek, is God getrouw geweest door alle tijden heen. Het zijn beloften, waaronder God Zijn handtekening heeft gezet. Enkele uit het Oude en Nieuwe Testament wil ik noemen. In Genesis 9:13 lezen wij: „Mijnen boog heb Ik gegeven in de wolken; die zal zijn tot een teeken des verbonds tusschen Mij en tusschen de aarde”. Zooals wij allen kunnen getuigen en met eigen oogen aanschouwen, is God aan deze belofte getrouw geweest en zal Hij dit blijven zoolang de aarde bestaat. In het nieuwe Testament staat geschreven: „Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld”. Matth. 28:20. Ook deze belofte wordt dagelijks aan ons bevestigd en zal bewaarheid worden, zoolang de wereld zal bestaan.

Al Zijn beloften heeft Hij met Zijn bloed ondertekend, Hij kan ze niet verbreken.

Hoe staat het nu met onze beloften als Gods kinderen, als heilssoldaten? Het schijnt dat velen hier niet bij stilstaan. Kunt u zich herinneren, wat ge God beloofde, toen ge aan de zondaarsbank neerknielde, of ergens in uw huis uzelf aan God gaf? Wat heeft u met deze beloften gedaan? Kunt u zich dat herinneren? Wat hebt gij beloofd, toen gij heilssoldaat werd en uw handtekening zette onder uw Krijgsartikelen? Is u dat allemaal

vergeten, toen ge den Heer verliet om wellicht eigen wegen te gaan? Ach, wat zijn er vele kinderen Gods ontrouw geworden aan hun beloften! Geteekende beloften — zomaar in de prullemand geworpen, letterlijk of figuurlijk. Geen verschil tusschen een belofte aan God of aan een mensch gedaan. Denkt ge, dat God dit vergeten zal? Neen, Hij zal tot u komen en gij zult als een schuldenaar voor Hem staan, totdat gij uw beloften betaald hebt.

Er zijn menschen, die zich trachten te verontschuldigen met te zeggen: „Och, maar feitelijk was het alleen een belofte aan menschen, die ik gaf”. Dit is een zaak, die we voor Gods aangezicht alleen moeten uitmaken, voor Hem kunnen wij niet liegen, Hij doorgrondt en kent ons. „Zeg niet ... dat het een dwaling was.”

Velen verbreken hun beloften, omdat zij meenen een betere toekomst, een hogere positie, een rijker loon te bereiken. Ze sluiten dan een nieuw verdrag, onderteekenen nieuwe beloften. Zullen deze beloften gehouden worden of eveneens eenmaal verbroken worden? Wie God verlaat heeft smart op smart te vreezen:

Betaal daarom den Heere uwe beloften, opdat Zijn vrede en blijdschap uwe ziel en uw leven zullen vervullen!

De Territoriaal Kommandant voert zijn troepen aan tot overwinning.

Bezoek aan BATAVIA — DJOKJA — MAGELANG — BANDOENG I.

BATAVIA.

Met verlangen was uitgezien naar de Heiligingsamenkomst, welke door Kolonel Beekhuis in ons korps geleid zou worden en wij werden niet teleurgesteld. Reeds bij het zingen van het eerste lied door Brigadier Hiorth geleid, gevoelden wij de tegenwoordigheid des Heeren. Majoor Carpenter sprak een bemoeidigend woord. Een groote verrassing was het, toen de Kolonel Kapitein Geus op het platform riep en hem bevorderde tot den rang van Adjudant. De nieuwe Adjudant gaf hierop een persoonlijk getuigenis.

Het bijbelwoord door den Kolonel toegelicht en gepredikt, vond ingang in veler hart en tot slot mochten wij de vreugde smaken een broeder te zien komen tot Jezus.

Des middags leidde de Terr. Kommandant de openluchtsamenkomst op het Waterlooplein, waaraan ook korps II deelnam. Reeds van verre kon men het geschal van een cornet hooren en over de menigte van voetballers en toeschouwers zag men de Leger-vlag wapperen in de lucht. Het was een mooi gezicht: den kring van wit-geüniformde heilssoldaten en daaromheen verscheidene honderden mensen, die zich letterlijk verdrongen, om te hooren en zien, wat er gezegd en gedaan werd. Vlot vertaald door Brigadier Hiorth bracht de Kolonel de boodschap van verlossing en ons hart begeerde deze mensen voor het koninkrijk Gods. Zoovelen waren nog in hun jeugdijaren en droegen op hun gelaat toch reeds de sporen der zonde.

De zaal van Batavia II was des avonds overvol, terwijl nog een groot aantal voor deuren en ramen stond te luisteren. Ondanks de benauwend warme atmosfeer binnen, was het een fijne, opgewekte Legersamenkomst. Getuigenissen en zang wisselden elkaar af en er was een geest van verwachting, toen onze leider het Woord Gods ter hand nam. Groot was de vreugde van de heilssoldaten, toen op de uitnodiging tot beslissing de een na den ander naar voren kwam om schuld te belijden en de genezende kracht van Christus te ervaren. Het was een goede Zondag geweest en wij danken God voor de 6 zielen, die Hem zochten.

SOERABAIA.

Onthullingsamenkomst voor het Oost-Java-District onder leiding van Majoor D. Ramaker.

De Financieel-Secretaris was op Maandag 30 Juni overgekomen naar Soerabaia voor deze bijzondere samenkomst en wij mogen terugzien op een gezegenden avond. Voorafgaande hieraan leidde de Majoor des morgens een tweetal officiers-samenkomsten.

Een groote schare was in de openluchtsamenkomst opgekomen en hartelijk werd door de makkers getuigd van de liefde en genade Gods. Na afloop ging het in marsch, bijgelicht door brandende fakkels, naar de zaal van Soerabaia II, die reeds geheel gevuld was met belangstellenden. Na opening met een onzer strijdlieden heette de Districts-officier, Adjudant Gladpootjes, den Fin. Secretaris en de aanwezigen hartelijk welkom. Hierop kregen de Kapiteins Wiersema en Thio gelegenheid iets te vertellen van de ervaringen, opgedaan tijdens de Z.V.-poging. Majoor Ramaker ging nu over tot de onthulling van de doelwitten. Kinderen in Legeruniform en Javaansche en Chineesche kleeding al naar den aard van het korps, dat zij vertegenwoordigden, brachten schilden binnen, waarop doelwit en eindresultaat vermeld stonden. Nadat alle korpsen op deze wijze de revue gepasseerd waren, werd door twee korpskadetten het groote doek onthuld, waarop stond „De eer aan God”. Met groote interesse was alles gevolgd door de aanwezigen en werd daarna geluisterd naar het woord van hart tot hart van den leider der bijeenkomst. Met geestdrift werd het Evangelie gepredikt en wij gelooven, dat deze avond op velerlei wijze vrucht zal afwerpen.

Br. D.

DJOKJA EN MAGELANG.

De volgende Zaterdag vond onze leider in Midden-Java en wel in den buitenpost van korps Djokja.

Een stille, afgelegen kampong door het heldere maanlicht beschenen met zilveren glans, was een prachtige achtergrond voor de bijeenkomst welke de Kolonel hield in Glagah, den bloeienden buitenpost van korps Djokja. De lichtbundel door de open deur wees den weg naar het eenvoudige zaaltje, waar een groot aantal dessa-Javanen op den grond gehurkt zat, wachtend op de dingen, die gingen gebeuren.

Het was een mooie bijeenkomst met een fijne sfeer, waar Gods Geest op merkbare wijze heerschte. Zang en getuigenis bereidde den weg voor het bijbelwoord door den Terr. Kommandant gepredikt, vertaald door Sergt. majoor Van de Ende. Gebruik makend van een plaat en een gulden toonde de Kolonel zijn hoorders de liefde van God, den Vader, en de reinheid en goedheid van den Heiland op zeer begrijpelijke wijze. Aan het einde der bijeenkomst kwam een 5-tal menschen om den Heer te zoeken. Geen wonder, dat we met blijde harten onze weg terug zochten door den kampong, met vertrouwen voor een gezegenden Zondag.

Op Zondagmorgen bevond de Kommandant zich in een geheel andere omgeving en wel binnen de vier muren van een groote gevangenis. Een groote loods was ontruimd voor de bijeenkomst en daar op den grond zat een honderdtal mannen in gevangenskleding, terwijl nog enkele honderden gluurden door de tralies der omgevende loodsen, om ook iets op te vangen van het gezongen en gesproken woord. Opvallend was hoevelen van degenen, die de bijeenkomst bij mochten

Het Internationaal Hoofdkwartier verwoest „Wij Marcheeren Voort!”

Toespraak van Generaal G. L. CARPENTER.

zonden naar meer dan 100 landen om de officieren en soldaten te leiden.

„WIJ MARCHEEREN VOORT”.

Wij marcheeren voort! De vlaggestok is van zijn oude plaats verdwenen, maar de Vlag van Dienende Naastenliefde waait nog in de verwoeste straten en wordt gedragen in de donkerste hoeken van onze stad. Wij zetten onze opmarsch voort! Deze periode behoort in onze geschiedenis tot „de dingen, die medewerken ten goede”. Het is een gouden gelegenheid. Het is in tijden als deze, dat ons geloof ons moet dragen en wij willen God eeren door standvastig te blijven. Ik ben geen dwaze optimist, doch geloof, dat de gebeurtenissen van den dag, zullen medewerken tot eer van God en grootere nuttigheid”.

Onder de opwekkende klanken van de muziek der kadetten, werd toen de Legervlag geheschen tusschen de standbeelden van William en Catherine Booth, die op het plein voor de Int. Kweekschool staan. De Chef van den Staf dankte daarna God voor de zegeningen van de jaren, die voorbijgingen; voor de kracht, om de huidige moeilijkheden te overwinnen en voor de hoop op toekomstige overwinningen.

* * *

De staf van het I.H.Q. en het N.H.Q. zijn ondergebracht in het Leger Jeugd-centrum te Sunbury, de Int. Kweekschool in een gehuurd gebouw in Southampton Road.

LAATSTE BERICHT.

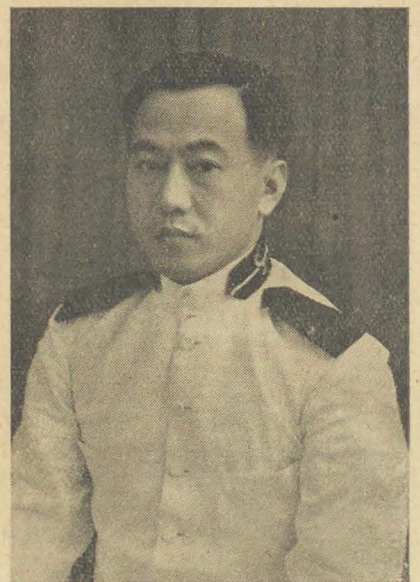
Op Zondag en Maandag 20 en 21 Juli bracht onze leider, vergezeld van Brigadier Hiorth en Adjudant Young een bezoek aan Cheribon en Palimanan. In eerstgenoemde plaats werd mevrouw Voogt in het ziekenhuis bezocht, die met vreugde kon getuigen van Gods bijzondere tegenwoordigheid in deze groote beproeving van zware ziekte onderzochten.

Des avonds werd een bijeenkomst geleid in het korps. Op Maandagmorgen ging het naar Palimanan, waar een zeer goede samenkomst met de verpleegden der Bedelaars-kolonie gehouden werd.

brachten naar voren, hoe in deze tijden van onzekerheid en onrust hun vertrouwen op God vast was, ook met betrekking tot hun kinderen.

„Bewaar het pand u toevertrouwd”, was de tekst van de toespraak van onze leider en met klem drong hij er bij zijn hoorders op aan, toch vooral veel en goede zorg te besteden aan het geestelijk leven, zoowel van het kind als van zichzelf. Met de berichten, welke van de vervolging van eigen makkers uit Holland tot ons komen, nog versch in de gedachten, scheen het, alsof deze Opdrachtsdienst een nieuwe betekenis had. „Zijt gij bereid, dat Uw kind veracht, gehaat, gevloekt, geslagen in de gevangenis gezet of gedood zal worden om Christus' wil?” kwam de vraag door den Kolonel gesteld. Plechtig klonk daarop van beide ouders „Ja!” Het was een goede samenkomst en een jonge vrouw kwam naar voren om den zegen van Heiligmaking te zoeken. De Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink verleenden hun medewerking in dit samenzijn.

Y.

HOE IK BEKEERD WERD.

Persoonlijk getuigenis van broeder Tjan Eng Bie, secretaris van korps Soerabaia II.

Vroeger was ik een groot zondaar, diende de wereld en wilde niets van Godsdienst weten. Door genade ben ik nu gered en dien den Heiland. Halleluja!

Aangaande mijn eerste aanraking met Christus zou ik in het kort het volgende willen vertellen: Zooals reeds gezegd, leefde ik vroeger in duisternis. Ik had wel van Christus hooren vertellen en ging ook weleens naar de kerk, doch den vrede voor mijn hart had ik niet gevonden. Toen kwam een zuster van mij van Menado voor een korte vakantie naar Soerabaia en tijdens haar verblijf nam zij me enkele malen mede naar een samenkomst van het Leger des Heils.

De lust werd daardoor in mij wakker, om elken Zondag deze bijeenkomsten bij te wonen en in een Verlossingsamenkomst op 13 Augustus 1939, terwijl ik gedurende de uitnodiging voor mijn stoel knielde, kwam de bevelvoerend officier mij vragen, of ik niet naar voren wilde gaan. Op bijzondere wijze greep Gods Geest mij. Ik had het gevoel, alsof ik een flauwte nabij was. Ik gevoelde, dat ik bleek werd en het bloed uit mijn gezicht weg trok. In stilte ging ik bidden en zeide: „O God, help mij en geef mij mijn gezondheid terug en ik zal U voortaan aanbidden en volgen”.

Na de samenkomst was ik weer normaal en thuis heb ik alles overpeinsd. Ik kwam tot de conclusie, dat dit een teken van God Zelf was geweest. Hij had mij laten zien, dat Hij almachtig was en alles kon doen, ook een menschenleven in een seconde beëindigen, zoo Hij dit wilde. Den Zondag daarop ging ik vrijwillig naar de zondaarsbank en niet alleen ikzelf ging, doch mijn vrouw ging eveneens. Met een gevoel als was ik een geheel ander mensch geworden stond ik op en vanaf dat oogenblik kwam een ommekeer in mijn leven, zoowel thuis als daarbuiten. Later heb ik mijn vier dochters opgedragen aan God en nu zijn wij allen, ons geheele gezin, Gods kinderen geworden.

Vrienden, die mij vroeger bijna dagelijks opelden, vonden mij nu saai en verlieten mij, maar in hun plaats kreeg ik andere vrienden terug, zusters en broeders in den Heer, en bovenal kreeg ik Jezus als mijn besten Vriend. Hij is een Vriend, Die mij nimmer zal verlaten, tot Wien ik mag komen met al mijn fouten en tekortkomingen, een Vriend, Die mij straks naar het Vaderhuis zal leiden. Amen.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

TERRITORIAAL HOOFDKWARTIER.

BEVORDERINGEN.

Tot Adjutant: Kapitein G. Ende *
Kapitein R. Geus *
Kapitein H. F. Hotvedt
Kapitein F. Sieffers *
Tot Luitenant: Kdt.-Luitenant T. Bindoek
Kdt.-Luit. A. Lahoendoeitan
Kdt.-Luitenant M. Piring
Kdt.-Luit. W. A. D. Tuwo

AANSTELLINGEN.

Majoor T. G. Ryden naar H.K. (kassier).
Adjutant G. Ende * naar Krengseng.
Adjutant F. Sieffers * naar Soerabaia I.
Kapitein J. H. Wiersema * naar H.K. (Mannen Maats. Werk).
Kapitein G. Zoethout naar Batavia Meisjes-huis.
Luitenant W. Siagian naar Poerworedjo (In bevel).
Kdt.-Luitenant J. Idris naar Poerworedjo.
Kadet Sihono naar Rogo Moeljo.

A. C. BEEKHUIS,
Territoriaal Kommandant.

Bandoeng, 17 Juli 1941.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant.

8 Augustus Bandoeng, lezing K.S.; 15 — Bandoeng, Geestelijke Dag K.S.*; 17 — Bandoeng, J.L.-dag*, Mal.; 21 — Tegal; 22 — Pekalongan; 23 — Semarang, Boegangan; 24 — Semarang I; 25 — Oengaran en Oogl. Hospitaal; 26-27 — Semarang, Gezinsbond-Congres.

*met mevr. Beekhuis.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink.

24 Augustus Soerabaja, J.L.-Dag.

Brigadier Brandt.

3 Augustus Menado II; 6 — Menado I; 10 — Menado II; 11 — Werot; 12 — Likoe-peng; 13 — Kaweroean; 17 — Menado II; 23 — Sonder; 24 — Ramboenan en Pinaras; 25 — Tompasso; 26 — Kawangkoean; 31 — Menado I.

Brigadier Hiorth.

3 Augustus Soekaboemi; 10 — Batavia I; 14 — Bandoeng I; 16 — 17 Bandoeng II, J.L. dag (met den T.C.); 23-24 — Cheribon, Veldtocht met de Kadetten; 25-28 — Cheribon, met de Kadetten; 31 — Bandoeng II.

Brigadier Loois.

24 Augustus Tegal; 25 — Pekalongan; 26-27 — Semarang, Gezinsbond-Congres, met den T.C.

Majoor A. Both.

20-28 Augustus Madioen en Solo, Veldtocht met de Kadetten.

Adjudante Brouwer.

9-10 Augustus Solo; 11 — Semarang O.H. 17 — Bandoeng, J.L.-Dag; 24 — Soerabaja, J.L.-Dag.

INTERNATIONALE VERANDERINGEN.

In verband met de Bevordering tot Heerlijkheid van Commissioner Th. Westergaard, waren enkele veranderingen noodig en wel als volgt.

Commissioner J. Myklebust, tot op heden Territoriaal Kommandant van het Leger des Heils in Denemarken, werd aangesteld door den Generaal als Terr. Kommandant voor Noorwegen. De Commissioner en zijn vrouw zijn Noren van geboorte en brachten hun geheele loopbaan door in Noorwegen, Zweden, Finland en Denemarken.

Kolonel E. C. Thykjaer, tot op heden Chef-Secretaris van Denemarken, werd als Terr. Kommandant van datzelfde Territorie benoemd. De Kolonel bracht korten tijd door in Legerarbeid in Engeland, Noorwegen en Finland en was ook de Terr. Kommandant voor Czecho-Slovakije, doch grootendeels bracht hij zijn dienstjaren door in zijn geboorteland Denemarken, waar hij tot tweemaal toe de positie van Chef-Secretaris vervulde.

Lt.-Kolonel Niels Edelbo is aangesteld als Chef-Secretaris voor Denemarken, waar de Kolonel arbeidde als Korps-officier, Divisie-officier, Hoofdredacteur en Veld-Secretaris. Moge Gods zegen op al deze veranderingen rusten!

KRONIEKEN van den CHEF-SECRETARIS

De Territoriaal Kommandant bezocht een aantal korpsen in West- en Midden-Java. De samenkomsten in Batavia I en II, zoowel als in Djokja en Magelang waren goed bezocht en waren een groote aanmoediging voor de officieren en soldaten. Ook werden zeer gezegende officiersbijeenkomsten gehouden in Batavia en Bandoeng.

Veel belangstelling oogstte de door den Kommandant gehouden lezing over het leven van de zoo juist in Italië tot Heerlijkheid bevorderde mevrouw Commissioner Oliphant-Schoch. De „Schoch“-familie heeft zeer veel te maken gehad met de geboorte van het Leger des Heils in Nederland; Commissioner en mevrouw Oliphant zijn gedurende een aantal jaren de leiders van ons werk in het vaderland geweest en vooral mevrouw Oliphant heeft door haar liederen en gedichten veel zegen verspreid.

In Bandoeng I werd de kleine Adriana van de Adjudants Lippe door den Kommandant aan God en het Leger opgedragen.

Bij het schrijven van deze aantekeningen staan de Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink aan het begin van een tournee door Oost-Java, waar zij alle posten en inrichtingen hopen te bezoeken en onze makkers officieren en soldaten te ontmoeten.

Onze hartelijke gelukwensen bieden wij aan aan Zr. Korinth van Malang I, bij haar promotie tot ambtenaresse 1e klasse bij den Dienst der Belastingen te Palembang. Met den rang van Envoy zal Zr. Korinth het Leger des Heils in deze stad vertegenwoordigen. Moge de Heer haar in haar nieuw arbeidsveld tot rijken zegen stellen.

Bevorderingen. Een aantal officieren is tot hooger rang bevorderd. Van harte gefeliciteerd, makkers! Moge dit blijk van vertrouwen in uw arbeid een aansporing zijn tot meerderen dienst voor den Heer en uw naasten!

„Maar zoo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar. En zoo wie onder u zal willen de eersten zijn, die zij uw dienstknecht. Gelijk de Zoon des menschen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen“.

Mattheus.

Voor de namen der officieren verwijzen wij naar de „Officieele Mededeelingen.“

NIEUWS OMTRENT HET LEGER DES HEILS IN NEDERLAND.

Van het Hoofdkwartier te Bern ontvingen wij een schrijven, gedateerd 15 April 1941, in antwoord op een onzerzijds gedaan verzoek zoo mogelijk enkele inlichtingen te verschaffen betreffende de ontbinding van het Leger des Heils in Nederland.

Uit dit antwoord blijkt het volgende:

1. De maatschappelijke inrichtingen mogen voortgaan met hun werk, echter niet onder den naam van het Leger des Heils. Vermoed wordt, dat zij beschouwd zullen worden als stedelijke inrichtingen en de officieren gerekend worden als Gemeente-ambtenaren.

2. In de groote korpsen (Evangelisatie-afdeelingen) die zelfonderhoudend zijn, mogen de officieren voortgaan met het houden van samenkomsten; zij mogen echter geen uniform dragen, evenmin als de makkers-heilsoldaten.

3. De officieren van het Hoofdkwartier en de kleinere posten zijn genoodzaakt een anderen werkkring te zoeken, aangezien zoowel het Hoofdkwartier als de kleinere korpsen gesloten zijn.

4. Het Hoofdkwartier is verhuurd.

Aan dit bericht wordt echter toegevoegd, dat Commissioner Wickberg, de leider van het Legerwerk in Zwitserland, deze berichten niet rechtstreeks ontving, doch langs een omweg, zoodat wij ze met dit voorbehoud doorgeven.

Marschorders — Saluut — Het Leger trekt voort.

Enige officieren hebben deze maand hun „vaarwelorders“ ontvangen om een nieuwe aanstelling te aanvaarden. Deze veranderingen betreffen het Veld, het Maatschappelijk Werk en het Hoofdkwartier.

Op het Hoofdkwartier hebben wij vaarwel gezegd aan Adjutant Duvekot en Kapiteine Scretta, die beiden met veel ijver en toewijding hun arbeid hebben verricht, de Adjutant in het bijzonder voor armenzorg en reclasseering, de Kapiteine als kassier. Hun plaatsen zullen worden ingenomen door Kapitein Wiersema en Majoor Ryden.

Adjutant Duvekot zal Adjutant Barteling vervangen in het Militair Tehuis te Bandoeng. De Adjudants Barteling gaan n.l. met twee maanden binnenlandsch verlof na 8-jarigen dienst in Ned.-Indië, aangezien de mogelijkheid voor Europeesch verlof uitgesloten is. De aanstelling van Kapiteine Scretta hopen wij de volgende maand te vermelden.

„Met den strijdkreet: Voor God en zielen

Gaan wij voort in des Heeren naam,

Wij gaan voort en niets kan ons deren,

Want der heirscharen God gaat vooraan.“

Celstine Oliphant-Schoch.

Onze zieken. Over mevrouw Adjutant Voogt uit Cheribon, ofschoon nog in het ziekenhuis, kregen wij berichten van vooruitgang. Helaas moest de kleine Chrisje Voogt ook in het ziekenhuis worden opgenomen.

Majoor Hoffmann, Majoor Lauter en Kapiteine Zitter moesten eveneens in het ziekenhuis worden opgenomen, zij zijn inmiddels echter weer huiswaarts gekeerd, evenals Kapiteine Telaoembanoea. Adjutant ter Telgte en Adjudante Kuneken hebben het bed moeten houden, maar zijn gelukkig weer aan den arbeid kunnen gaan. Geve de Heer hun een spoedig herstel! De gezondheid van hun oudsten jongen baart den Kapiteins Helmhout van Djokja veel zorg. Laat ons deze makkers in onze gebeden gedenken!

Een lang en gelukkig leven. De Territoriaal Kommandant van een der landen, waar het Leger des Heils werkzaam is, ontving een dezer dagen een brief van een vriend, waarin deze hem mededeelde, dat hij het Leger des Heils bedacht had in zijn testament.

Laat ons voortgaan te bidden voor onze lieve kameraden in Nederland, zoowel als in andere landen, waar eveneens groote moeilijkheden zijn. God is met de verdrukten, om Zijns Naams wil. Hij zal zegenen en bewaren en Zelf zorg dragen voor Zijn werk.

WIJ GELOOVEN IN DE OPSTANDING!

**

Bevorderd heerlijkheid — bij een bombardement.

De eerste heils-officier, die als slachtoffer viel bij de bombardementen van Schotland, was Adjutant R. Thomas. Zijn dochter werd terzelfdertijd doodlijk gewond.

In Noord-Engeland waren te Merseyside Lt.-Kolonel en mevrouw Sharpe onder de slachtoffers. Sedert enkele jaren waren zij gepensionneerd.

**

Een gift van Amerika.

Op een open plek onder de schaduw van de St. Paul's kathedraal, te Londen, werd door het Britsche Comité van Oorlogshulp aan Generaal Carpenter een 30-tal Mobiele Cantines overgedragen, die vanuit Amerika waren gezonden voor hulp aan militairen en gebombardeerde plaatsen. Elke wagen droeg een emaille plaat, waarop de naam van de gevers of geefsters, employés van fabrieken, etc. die op deze wijze wilden medehelpen het oorlogsleed te verzachten. Nog 20 andere van deze soortgelijke Mobiele Cantines zullen volgen.

In zijn antwoord, waarin de Kommandant dien heer bedankte voor zijn vriendelijke daad, feliciteerde hij hem tegelijkertijd met zijn gezondheid en met een lang leven, want voegde de Kommandant daaraan toe, „mijn ervaring heeft geleerd, dat al de personen, die het Leger des Heils in hun testament een legaat hadden toegezegd, een lang leven beschoren was.“

Misschien is dit voor sommigen onzer vrienden een probaat middel om een lang en gelukkig leven tegemoet te gaan.

Vereenigd onder de Legervlag.

Op 6 Augustus a.s. zal Brigadier Brandt te Menado de huwelijksinzegening leiden van Kapiteine Kappers en Kapitein Nelwan, alsook van Kapitein Sumampouw en Luitenant Moendoeng. Wij bieden onzen makkers onze hartelijke gelukwensen aan!

Gelukwensen. In het gezin van de Kapiteins Sterk van Tarakan is groote vreugde over de geboorte van een dochter, die den naam van Margaretha heeft ontvangen. Moeder en kind maken het wel. God zegene onze makkers en hun kleine!

Gezinsbond-Congres.

Op 26 en 27 Augustus a.s. zal de Kommandant het jaarlijksche Congres van de Gezinsbondafdeelingen van Midden-Java leiden. Voorbereidingen worden getroffen door mevrouw Brigadier Loois om dit Congres zoo welslagend mogelijk te doen zijn.

DRIEDAAGSCHE CONFERENTIE- SAMENKOMSTEN IN BANDOENG I.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink in het front.

Op initiatief van den B.O., Majoor Jansen, werd een reeks van Conferentie-samenkomsten belegd in ons korps, die tot grooten zegen geworden is. Het onderwerp was: „De zeven gemeenten in Azië“ en in elk der bijeenkomsten behandelden de sprekers een gedeelte uit een der brieven van Johannes. De Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink waren den ganschen Zondag, 22 Juni, op de brug en werden dien dag in hun prediking geassisteerd door Evangelist Van de Weg en Zendingleeraar v.d. Brug, terwijl op Maandag- en Dinsdagavond, respectievelijk de heer De Wilde, Adjutant Lippe en Majoor Palstra het woord voerden. Er was een merkbare stijgende lijn van verwachting en zegen in al deze bijeenkomsten, die door velen bezocht werden. Vooral des Zondags waren groote scharen belangstellenden opgekomen. Het Kadetten- en Korps-zangkoor gaven gewaardeerde medewerking.

Waarschuwend, vermanend, dan weer beoedigend en soms pleitend brachten de sprekers door den mond van den ouden Apostel op Patmos den nood der tijden, den nood van eigen ziel en de roepstem Gods tot de luisteraars en voegden daaraan toe de beloften Gods voor een ieder, die Hem navolgt en van heeler harte dient. Met groote dankbaarheid en vreugde zien wij op deze dagen terug. In de morgensamenkomsten hadden mevrouw Brigadier Hiorth en mevr. Adjutant Barteling de leiding en hoewel niet velen op konden komen, gaat Gods woord nimmer ledig daarheen en zal ook zeker dit morgen-ur deel hebben aan den grooten zegen dezer dagen.

B.

RADIO-UITZENDINGEN

RADIO-VEREENIGING „MIDDEN-JAVA“ (SEMARANG)

Avondwijding: 19.30 — 20.00 uur

7 Aug.: Majoor M. A. LORIER

28 „ : Majoor J. Th. CARDINAAL

BANDOENGSCHE RADIO-VEREENIGING P. M. V.

Morgenwijding 10.00 — 10.15 uur

13 Aug.: Adjutant K. LIPPE.

N. I. R. O. M.

19 Aug. 19.40 — 20.00 uur

Avondwijding:

Majoor W. F. PALSTRA.

Radio-Vereeniging „OOST-JAVA“ (ARVO)

26 Aug. 11.30 — 12.00 uur

Morgenwijding:

Majoor A. R. KYLE.

JEUGDNIEUWS

Moedersdag in de Minahassa. Juist na het ter perse gaan van ons vorig nummer kwam een rapport van de Minahassa, waarin Brigadier Brandt ons vertelt, dat in alle korpsen de Moedersdag zeer geslaagd is. In **Kakas** en **Langoan** werden zeer gezegende samenkomsten gehouden, ook in **Manado I en II**. Hier werden ook bloemen en kaartjes aan de gevangenen gebracht. Vier kleine jongens, die juist dien dag werden ingezegend tot Jong-Soldaat, mochten mooie bloemen brengen. Dit was de eerste dienst dien ze voor den Heiland deden, witte reine bloemen naar de gevangenen brengen. Van **Sonder** schreef Kapiteine Kappers, dat er veel kinderen waren gekomen in de ochtendsamenkomst, en degenen, die geen Moeder meer hadden, brachten hun kleine bloemenbouquetjes naar

mevrouw Lippe hebben zich op enthousiaste wijze gegeven voor de belangen van de rijpere jeugd.

Bijbellessen voor Kleuters. Van verschillende zijden werd ons gevraagd om inlichtingen over het werk onder de kleuters van 3 — 7 jaar. Uitstekende boekjes, met handleiding voor het gebruik van den zandbak voor aanschouwelijk onderwijs, zijn verkrijgbaar op het Hoofdkwartier à f 1,00 plus verzendkosten. Ook voor oudere kinderen zijn wekelijksche Zondagsschoollessen te verkrijgen. Ze worden maandelijks verzonden. De prijs, inclusief porti, bedraagt f 0,75 voor 1941.

Korpskadetten. In de Java-Divisies werden 20 nieuwe K.K.'s aangenomen voor het tweede halfjaar 1941. De Raden voor aannamen van K.K. der andere afdeelingen kun-

Onze Javaansche Meisjestroep in Semarang met Hoppie Kuneken. Hun „fort" is koken, verplegen en naaien.

het graf op het kerkhof. Het is mooi om zulke een geest te kweken in het hart van de kinderen.

In **Semarang** is Luitenant Augustinus begonnen om onder de kinderen in de buurt van het Ooglijdershospitaal een **welpenhorde** te vormen. Zelf had ik het genoegen om een uurtje onder dat leuke goedje te vertoeven, en we hadden een fijnen tijd in de rimboe!

Van Mejuffrouw Harap van Emmerik, van de Witte Kruis Kolonie, die ook heeft deelgenomen aan onzen Districtscursus te Semarang, kregen we al meermalen opgetogen brieven over de kleine jongens van de Kolonie, die onder leiding van haar assistent een Horde hebben gevormd.

Er zijn nog meer Hordes in wording, maar daarover later!

De **I.T.B. groep** van Bandoeng I mag zich in een opbloei verheugen. Adjutant en

nen wegens afwezigheid van enkele raadsleden pas eind Juli gehouden worden. Een aantal jongelui is overgegaan naar de Hoogere Klas. Gefeliciteerd!

Poerwonegoro hoopt dezer dagen een J.L. Zangkoor te hebben. De formulieren zijn reeds geteekend. Ook Banjoewangi is bezig; enkele van de kinderen zijn pas ingezegend tot Jong-Soldaat.

Nieuwe moed. Nu in Augustus de scholen weer beginnen, gaan we met nieuwen moed voort. We hebben een schoone taak, om het koninkrijk Gods op te bouwen onder de jeugd. De jeugd bouwt zelf mede. Laat ons dit doen met geloof en gebed en liefde. God Zelf zal onzen arbeid bekronen. Zijn glimlach is het beste loon.

M.M. BROUWER.
Adjudante.

JONGELIEDENDAGEN 1941.

Geleid door den Territoriaal Kommandant:

BANDOENG	17 Augustus, voor Maleisch sprekenden van West-Java.
BANDOENG	21 September, voor Hollandsch sprekenden van West-Java.
MALANG	19 October, voor Hollandsch sprekenden van Oost-Java.

Geleid door den Chef-Secretaris.

SOERABAIA	24 Augustus, voor Maleisch sprekenden van Oost-Java.
SEMARANG	21 September, voor Midden-Java.

MINAHASSA, onder leiding van Brigadier Brandt.

KAWEROEAN	7 September
REMBOKEN	14 „ „
AMOERANG	21 „ „
MANADO I	28 „ „
SONDER	5 October.

MAKASSAR 17 Augustus, onder leiding van Majoor Schot.

GODS GROOTE LIEFDE.

Staande op den top van een heuvel met de hand van zijn kleinen jongen in de zijne, trachtte een vader hem de onmetelijke liefde Gods duidelijk te maken. Hij wees noordwaarts verder in Schotland, zuidwaarts naar Engeland, oostwaarts naar de Noordzee en naar de heuvelen en dalen in het westen en toen met zijn hand een groote boog beschrijvend, zeide hij: „Zoo groot, mijn jongen, is nu Gods liefde!" waarop de jongen antwoordde: „Vader, dan staan we er midden in!"

OOGSTFEEST

Dit jaarlijksche dankfeest zal D.V. in alle korpsen gehouden worden op **Zondag 7 en Maandag 8 September a.s.**

GEZOCHT:

Mevrouw T. Kuys-Bouten, vroeger adres: 1ste Klandasanstraat 318, Balikpapan.

Wij hebben bericht van Uw familie in Nederland voor U! Inlichtingen te verkrijgen: Javastraat 16, Bandoeng.

GRACY

Van de kleuterklas in Soerabaia I.

„.....Ze was er voor den eersten keer, de kleine Gracy. Nog nooit had zij zooiets gezien. Aan de hand van een van onze Compagnieleidsters stapte zij de kleuterklas binnen. Met groote oogen keek zij rond en was blijkbaar nog een beetje bang, want de hand van haar „vriendinnetje" — zoo noemde zij de Compagnieleidster — wilde zij maar niet loslaten.

Daar zat zij dan, net als de andere kleuters, op een van de kleine groene bankjes. Haar „vriendinnetje" naast haar en dit stelde haar gerust. Echter, toen de leidster naar haar eigen compagnie wilde gaan, kwamen de waterlanders te voorschijn. 't Vriendinnetje bleef dus maar even.

Na het eerste lied gingen alle kleuters eerbiedig op hun knietjes om tot den lieven Heer te bidden. Daarna volgde 't zingen van verschillende koren. Wat zongen ze heerlijk!

Gracy was intusschen al wat opgehouden met huilen. De kleuterklas had heelemaal haar aandacht. Toen de andere kleuters het zongen: „Daar ginds ver in den Hemel" en met manieren erbij, stond Gracy zoo verwonderd te kijken, dat zij niet eens merkte, dat haar „vriendinnetje" stilletjes naar haar eigen compagnie was gegaan. Alleen stond ze nu tusschen de andere kinderen in. Kijk, daar ging ook haar vingertje naar boven wijzen, naar den hemel, waar wij elkaar weer zullen zien. Alle verdriet was vergeten en vol spanning volgde zij hetgeen verder gebeuren ging.

De les zou verteld worden en alle kinderen gingen dicht om den zandbak staan. Zij wilden zoo heel graag den Heer Jezus zien, Die daar óók kinderen rondom Zich had en hen zegende. De kleine peuters waren zoo

nieuwsgierig, dat zij elkaar bijna verdrongen om maar 't beste plaatsje te hebben.

Op een heuveltje van zand met wat gras bedekt zat de Heer Jezus met allerlei kinderen om Zich heen. Zoo stelde 't tafereel het voor. Op een afstand ervan stonden de discipelen met booze gezichten te kijken, omdat hun Meester werd lastig gevallen door kleine kinderen. Doch Jezus zegende hen en dat wilden de kleuters zoo graag van dicht nabij zien.

Gracy keek ook met oogen, die spraken van nieuwsgierigheid. Ach wat jammer, Bartje stond voor haar en hij was net een klein beetje grooter dan zij. Wilde hij nu maar opzij gaan, dan kon zij ook zien. Zij durfde het niet te vragen.

Wat mooie krullen had die Bartje! Zou zij eens even met haar vingertjes zoo'n krulletje vastpakken?

Heel zachtjes raakte zij het aan. Bartje bemerkte niets. Hè, kon zij daar nu maar staan, waar Bartje stond, dan kon zij net zoo goed zien als hij.

Nog eens pakte zij zoo'n krulletje en dan gaan haar beide kleine handjes heel voorzichtig Bartje's hoofd streelen.

Bartje draaide zich om, niet gewend aan zoo'n liefkoozing van z'n klasgenooten. Gracy keek hem lief aan en zei: „Jij bent toch wel lief hoor!"

Bartje, anders zoo zwijgzaam mogelijk in de klas en nooit zich met anderen willend bemoeien, vond het blijkbaar nu eens echt naar z'n zin om bewonderd te worden. Hij ging wat achteruit en „schoof" Gracy op de plaats vóór hem en hield met z'n handje haar vast.

Nu had Gracy haar plaatsje veroverd. Zij kon alles goed zien, beschermd door Bartje..."

Een heel simpel voorvalletje. Niet door geweld, maar door de macht der liefde wist Gracy haar doel te bereiken.

(Kapt. E. Wiersema-Taata)

JAARLIJKSCHE CONGRESSEN 1941

Onder leiding van den Territoriaal Kommandant,
Kolonel A. C. Beekhuis.

SEMARANG	26 — 27 Augustus	Gezinsbond-Congres.
BATAVIA	25 — 28 September	Officieren-Congres.
SOERABAIA	23 — 26 October	Officieren-Congres.
SEMARANG	14 — 17 November	Congres voor Indonesische officieren.

De „Hwa Lan" groep in Batavia bestaat uit 10 Padvindsters en 10 Zonnestrallen, frissche, vrolijke dochters van het Hemelsche Rijk.

DE MACHT VAN 'T KLEINE.

Soms zeggen wel eens kind'ren:
Ik ben nog jong en klein;
Kan ik ook reeds op aarde
Tot nut en zegen zijn?
Voor God — zoo klinkt het antwoord —
Is niemand te gering:
De Heer bedient Zich dikwijls
Zelfs van een heel klein ding.
Weet gij 't nog wel, hoe Goliath
Voor David eens bezweek?
En zeg mij, wat was 't middel?
Een steentje uit de beek!
Een steentje, maar — geslingerd
Door David in Gods kracht,
Bracht 's vijands heir meer nadeel
Dan heel een legermacht.

Denk aan den staf van Mozes;
Niets vreemds toch was daaraan,
En zie eens, welke wond'ren
God daardoor heeft gedaan!
Geplaatst in Mozes' handen,
Gebruikt in Godes kracht,
Heeft hij Gods vijand nadeel,
Gods volk steeds heil gebracht.

CERTIFICATEN VOOR DISTRICTS-CURSUS WELPEN

uitgereikt aan:
Mej. H. v. Emmerik, Mej. Th. Tarima,
Augustinus, Soewignjo, J. Lowongan.

Was 't niet de kleine Jozef,
Steeds trouw in klein en groot,
Die Farao's land bewaarde
Voor grooten hongersnood?
En 't was de jonge dienstmaagd,
Gevoerd in ballingschap,
Die God gebruikte als middel
Tot Naámans beterschap!

Vergeet ook niet het wolkje,
Niet grooter dan een hand,
Dat stroomen bracht van zegen
Op Is'rels dorstig land.
En denk aan 't mosterdzaadje:
't Is klein en ook niet schoon,
Maar plant het en het wordt eens
Een groote, sterke boom.

Celestine Oliphant-Schoch.